

Veel Leven om Niets

Shakespeare, Magda Janssens, Saalborn, Oscar Tourniaire. John. Gobau, Jacq. Reule, Elias v. Praag.

Wanneer meer namen genoemd konden worden, zou het Nieuw Nederlandsch Tooneel een idealen tooneelavond hebben gegeven. Nu stak het spel der overige acteurs te scherp bij dat der bovengenoemden af, doch niettemin had men een vertooning, die dankbaar stemde; dankbaar dat Dr. Rooyaards hier geleefd en gewerkt heeft, en Louis Saalborn, naar eigen geest en opvatting, zijn werk voortzet. Saalborn's leiding, zijn spel en dat van enkele anderen reikte naar zulk een hoogte, dat het jammer was, dat allen niet konden volgen.

Veel leven om niets is frisch, levend, driftig en boeiend, luchtig maar niet oppervlakkig, blij en speelsch. Er wordt niet geredeneerd, er wordt gespeeld, en we hooren een dialoog als een fontein, als een waterval, geen donderende Niagara, maar een waterval die spelend naar beneden schiet met een spetterenden vloed van fijne droppels en nevelig schuim, melodieuze ruischend en schitterend in de zon. Reeds onmiddellijk na het opgaan van het doek voor het eerste tafreel geven Beatrice en Benedict een belofte, welke veel doet verwachten. En de toeschouwer wordt niet teleurgesteld.

Veel leven om niets is Shakespeare met zijn spottenden lach om wat belachelijk is, zijn compositietalent en zijn techniek, zijn humor die nu en dan grof is, dikwijls goedkoop en sterk overdreven schijnt, maar een fijne charge is, zijn hekeling van mensch en toestand uit zijn tijd maar die wij nog kunnen waardeeren, zijn woordenrijkdom en dialoog, die een wedloop is van geest, puntichten in twee of drie woorden soms. Shakespeare gebruikt ook in dit stuk beproefde middelen ter ontwikkeling van de intrige, doch we aanvaarden dit gaarne, vooral in de snelvarende, flitsende, buitelandse regie van Saalborn. Ook in dit stuk ontmoet men de figuur van den bastaard (sober en plastisch gegeven door J. Reule), die lastert en op kwaad zint alleen om kwaad te doen en anderer geluk te breken. Maar ook in dit stuk toont Shakespeare zich den merkwaardigen geest, den dramaturg voor wien moeilijk een sprekend adjectief te vinden is, sinds men hem „een man met duizend geesten” noemde.

Een tooneel-paar als Magda Janssens (Beatrice) en Louis Saalborn (Benedict) in *Veel leven om niets* zal men zelden achter

VEEL LEVEN OM NIETS. Magda Janssens als Beatrice en Louis Saalborn als Benedict.

het voetlicht zien; Beatrice met een temperament en een vaardigheid, alsof één tooneelstuk niet voldoende is voor al haar beetje geestigheid, Benedict zelfbewust-schelmisch als 't ware, paraat bij elken uitval, beiden vurig en fel, kostelijk in hun spits en puntig woordengevecht, tintelend-snel spel, zuiver in hun overgangen, consequent-tegenstrijdig tot het einde. „Allegro con brio,” zooals de regisseur in het programma schreef.

Wanneer Shakespeare een figuur als de onderschout Brummel ten tooneele brengt, kan men een grappige, maar niet alléén grappige, hekeling verwachten, en wanneer Oscar Tourniaire deze rol creëert, weet men, dat een fijn staaltje van humoristische tooneelkunst wordt gegeven.

Veel leven om niets was het resultaat het rijke tafereeltje van Brummel en Knuppel met de wiegende, goedzakkige nachtwachten — het eenige open doekje van een langen avond prachtig tooneel. Don Predo (El. v. Praag), de vorst van Arragon, was meer een vroolijk vriend in de onschuldige samenzwering dan prins, waarbij claudio (John Gobau) en Benedict zich aansloten. Gobau was speelsch en luchtig als de verliefde edelman, beheerscht en treffend in de dramatische momenten.

Ofschoon Hël. Treep-Vink als Hero niet belangrijk was, ofschoon Joh. Fiolet als Leonato niet voldoen kon, ofschoon hierboven alle namen niet geplaatst konden worden, zal deze vertooning veel avonden van dit seizoen vragen. Zij moge het succes van *De Getemde Feeks* nog overtreffen.

H. A.

VEEL LEVEN OM NIETS. Leonato (Joh. Fiolet) en Antonio (Rien v. Noppen) in woede tegenover Claudio (John Gobau) na de beschuldiging tegen zijn bruid Hero (v. l. n. r.).